

Ryba

10.11.09 22:08

Psáno z reprízy 27. října.

Autor: **Lucie Břínková**

Lenka Bartůňková, laureátka Ceny Sazky za objev v tanci, představila svoji novou a očekávanou inscenaci Ryba – taneční divadlo o cestě ryby oceánem. Premiéra představení byla uvedena 26. října 2009 v divadle Ponec.

Příběh začíná za jedné letní noci na místě, kde se objevují světlušky putující k magickému místu, na kterém stojí starý maják se zvláštní atmosférou. Ocitáme se tak na větrném pobřeží – periférii jednoho galijského města, kde se životy lidí točí kolem rybaření. Dlouhé chvíle čekání, než dojde k samotnému lovu, se krátí popíjením a hazardní hrou (Do jedné hry, kde výherce získává mořskou pannu, jsou zapojeni i diváci. Bingo! Vítězů je však hned několik...), nebo jinou zábavou. Ryba vlastně není ani tak o rybách, ale snech a přáních lidí žijících na pobřeží, kteří jsou uvězněni do rozhozených sítí na chytání potravy. Do sítí, jež je sice svazují, ale nabízejí i určitou jistotu. Každý z nich má svoje sny, které potřebuje vyslovit pro to, aby je podpořil a našel odvahu zničit tu síť kolem sebe a podíval se na druhý břeh, který odnepaměti láká svojí tajemností, vzdáleností i poznáním něčeho nového.

Inscenací prostupuje humor a laskavost stejně tak jako boj a jistá neurvalost. Život na pobřeží se s osadníky moc nemazlí. Oni si však nacházejí místo, kde se ukrývají a kam utíkají, když se jejich sny ztrácí pod vodou. Ryby jejich odhozené touhy a přání chytají a vracejí do jejich života. Alegorie v příběhu se střídá s realitou a s tím se proměňuje i rytmus tanečníků. Jinak tančí teskné ryby, jinak opilci a jinak se tančí na oslavu chyceného úlovku.

Ryba jde po kvalitě i v rámci scénografie. Rekvizity vytvářejí realistickou atmosféru, světla laděná do modra a zelena podtrhují charakter prostředí a vzniká zajímavé propojení výtvarna a pohybu. Sítě jsou zavěšeny v zadní části jeviště, často se přemotávají a znovu hází do vody. Láhve se povalují na pobřeží, ale pracuje se s nimi i v rámci dalšího sdělení, stejně tak malé míčky, které slouží tu jako vycpávky prsou nevěsty, tu jako losovací míčky při Bingu. Papírová krabice s rybářskými potřebami a různými hrami má svou funkci, zkrátka všechno účelně přemístováno z místa na místo a využíváno. Dokonalou přímořskou náladu dotváří výběr hudby – koláž španělských písní, zvuků a šumů moře a ryb – a příjemně podporuje atmosféru.

V takto vytvořeném prostředí působí houpavý pohyb velmi měkce a interpreti plují prostorem jako němé ryby i upovídání rybáři. Pohybový slovník je zvolen opravdu trefně, bez zbytečností, které Ryba nepotřebuje. Interpretky Lenka Bartůňková, Eliška Kašparová a Johana Matoušková si užívají principy jim vlastní a jejich projev je přesvědčivý a poutavý. Stejně tak tanečníci Jan Březina a Karel Kratochvíl si ponechávají svůj vytříbený styl a dokáží rychle a dobře zaujmout. Navíc pro choreografku ne zcela typická práce s partnerinou je výborně zvládnutá, aniž by používala běžných klišé kontaktní improvizace.

Skvělí tanečníci, propojenost jednotlivých složek umění i atmosféra zvoleného tématu posouvají současné taneční divadlo zase o kousek dopředu a představují tím tak jiný, neokoukaný způsob práce, který evidentně velmi dobře funguje a pro Lenku Bartůňkovou znamená jasné vítězství nad prokletím Ceny Sazky.

Ryba jakožto taneční divadlo o cestě několika osudů, které plují oceánem, stojí určitě za zhlédnutí.